[illegible] – [illegible]

[illegible] **08:45**

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

קפלן מתקן אותו : נקודת משטרה , רביץ . לא תחנה . והיא הקשיבה ואחר
כך אמרה לו שהיא שמחה לשמוע שהוא בסדר והלב שלה חזר למקום .

או בשבת ההיא כשיצא ללמוד אחר הצהריים ולא חזר והיא חיכתה לו
להבדלה והוא לא הגיע ואפילו שכבר קרה שנסחף עם איזו סוגיה ושכח
לחזור היא הרגישה שהפעם זה משהו אחר . פשוט הרגישה את זה בגוף
ושקלה להתקשר למשטרה אבל אז הוא חזר וסיפר שישב ללמוד בעזרת
הנשים הנטושה ומישהו נעל אותו בטעות ורק בנס הגבאי נכנס לשם
במוצאי שבת לחפש משהו ושחרר אותו .

כשמשהו קורה לו היא מרגישה . בשרירי הצוואר . בשורש כף היד . במעבר
של האוויר בקנה הנשימה . בעומק הבטן . הגוף שלה מאותת לה . ועכשו
היא יודעת שלא קרה לו כלום . הוא לא עונה כי הוא לא רוצה לענות .
זה די מפתיע אותה . היכולת שלו להתנתק ככה . לא חשבה שיעמוד בזה .
חשבה שיעבור יום , יחלפו יומיים והוא יחזור . אבל לא . היא כמעט
מתפעלת מהיכולת הזו ואופי אומרת שככה לא מתנהג בן אדם . לחברו .

כשמשהו קורה לו היא מרגישה . בשרירי הצוואר . בשורש כף היד . במעבר
של האוויר בקנה הנשימה . בעומק הבטן . הגוף שלה מאותת לה . ועכשו
היא יודעת שלא קרה לו כלום

הוא רוצה ללמד אותי לקח .

מה**?** אופי מפסיקה לספור בלטות .

הוא יודע על החלום שלי והחליט לממש אותו לפני .

על מה ? הוא יודע מה ? המבט של אופי מתרוצץ במצוקה של חוסר הבנה .

כלום . אני עייפה . נראה לי שאלך לישון קצת .

צריך למצוא אותו , שרי . זה חוסר אחריות ככה .

תגידי את זה לו .

כשאפגוש אותו . בינתיים אני אומרת את זה לך . זה חוסר אחריות ככה .
גם מצדך .

אני ? מה זה קשור …

[illegible]

[illegible]

*

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

שלמה עצמו הודיע לו שלשום שייעדר כמה ימים. היא התנצלה על אי ההבנה ונתקה באוזניים אדומות. אופי מזגה לה עוד כוס מים ואמרה לה: את רואה? אף אחד לא יודע כלום. זה סימן טוב.

היא לא יודעת כבר מה סימן טוב ומה לא ומה היא רוצה שיסתמן. יש משהו מרגיע בידיעה ששלמה לא עדכן אף אחד. זה אומר שהוא עוד לא שבר את הכלים. שהיא יכולה להחליט בעצמה אם ראויים הם לשבירה אם לאו. היא תצטרך לשמוע מה יש לו להגיד.

מחשבה אחת היא מנסה לכבות. לדחוק החוצה. אבל היא לא ממושמעת ומתגבשת בקדמת התודעה שלה: זה לא שיש לו תאום זהה שמסתובב בעולם. זה לא שהוא מתגעגע למישהו מחוץ לבית שלהם. זה לא שיש לו נפש שכמהה למרחבים. סתם כעס רגיל של איש רגיל על אשתו. תגובה קיצונית שאי אפשר לקבל. לא ממנו. קיצוניות זה שלה.

נזכרת איך שלמה היה תמיד צוחק על הקיצוניות שלה. הפעם הראשונה שהגדיר אותה ‘קיצונית’ היתה כשהתברר שנחמה’לה מתקשה ליצור חברויות בכיתה. היא הסתערה על המשימה באנרגיה של רכזת של קייטנת אימהות, הרכיבה טבלת ביקורים, תיאמה יציאות משותפות, שיחדה חצי מילדות השכונה. לא נחה עד שהבטיחה את מקומה של נחמה’לה בשליש העליון של המעמד החברתי. שלמה הביט בה אז משתאה. אמר שהיא אמא קיצונית, מסורה קיצונית. ושניהם ידעו שזו תכונה לטוב ולמוטב. מי שמגיב ככה מסוגל גם לעזוב עבודה בלי הודעה מראש.

שלמה לא. הוא לא מסוגל. הוא לא קיצוני. זה היה הדיל, והוא הפר אותו והתיישב בלי שום הודעה מראש על המשבצת שלה. חומס ממנה את הביטחון הבסיסי, את החוזה הלא כתוב. מכריח אותה להיכנס לנעליים שלו.

היא כמעט מקווה בשבילו שבכל זאת קרה לו משהו. אולי גם בשבילה. היא לא בטוחה.

אופי דוחקת בה. בואי נתקשר לחברותא שלו. נו איך קוראים לאחיתופל הזה? נברר אם הוא קשור לעניין.

קפלן. קוראים לו קפלן, היא אומרת. הוא אברך חשוב. לא נעים לי לדבר אתו.

אופי לוקחת על עצמה את המשימה ומחייגת בקלילות של מהגרים שלא

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

*

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אבל שלמה כנראה מבין שהשאלה מופנית אליו כי פתאום היא שומעת אותו אומר שהוא עוד לא החליט אם זהו או לא זהו . הוא צריך עוד כמה ימים כדי לחשוב מה הוא עושה הלאה ואופי מנידה את ראשה מימין לשמאל ומצד לצד והידיים שלה מתנופפות באופן בלתי קריא והשפתיים שלה אומרות משהו שהיא לא מצליחה לפענח .

היא אוספת את כל האוויר שבה ואומרת : כן הרב קפלן . זהו .

קפלן ניתק ושלמה כמעט נחנק . היא שומעת אותו משתעל ומשתנק באופן שגורם לה לרצות לטפוח לו על גבו שבצפון . היא סוגרת את הספיקר ואופי מבינה את הרמז ויוצאת מהבית ומשאירה אותה לבד עם הבעל הנמלט שלה שמשתעל על הקו . כשהוא משתתק היא שואלת , זהו ?

אני עוד לא יודע … אני , אני מצטער ש … עוד לא החלטתי .

לא שאלתי על זה . שאלתי אם סיימת להשתעל .

אה, כן . הפתעה משתרבבת לקולו . הוא מנגן את ה ’כן ’ בסימן שאלה . בדיוק כמו אמא שלו .

יופי . היא עוטפת את הרעד בשכבה עבה של ענייניות . אז בבקשה תיקח את עצמך לירושלים , תשב מול הילדות שלך ותסביר להן מה קורה . הן ילדות . הן לא מבינות לאן נעלמת . לא נעלמים ככה .

יופי . היא עוטפת את הרעד בשכבה עבה של ענייניות . אז בבקשה תיקח את עצמך לירושלים , תשב מול הילדות שלך ותסביר להן מה קורה

את דואגת להן או לעצמך ? הקול שלו יציב באופן מעצבן .

אתה לא מתבייש ? היא מתלהטת פתאום , שוכחת ששחררה אותו לחפש את האושר שלו ברחובות . באמת אין לך שום בושה ? נוטש אישה עם שש ילדות קטנות , בהריון , לא עונה , לא מגיב , לא אומר מילה ו …

יעלי לא אמרה …

יעלי לא אמרה לי מה ? יעלי לא אמרה לי שום דבר . יעלי בקושי מדברת , לא נרדמת בלילות . בוכה חמש פעמים ביום . אז תודה באמת שראית בה שגרירה למסרים , בוגר מצדך .

אני אמרתי לה ש …

פשוט תגיע שלמה . בעיטה בקדמת המצח . מיגרנה באופק .

את רוצה שאני אחזור ? היא תוהה האם שלמה רוצה שהיא תרצה .

שיחה עם הילדות , שלמה. זה כל מה שאני רוצה . להסביר להן למה אבא שלהן לא פה .

באמת למה? מה נגיד להן ? הקול של שלמה קצת פחות יציב .

את האמת.